

V torek, 9. oktobra, je v Trubarjevi hiši literature v okviru **festivala stripa Tinta**, ki v središče postavlja raznolikost in širino sodobne stripovske ustvarjalnosti, potekal pogovor s striparko **Kajo**

Avberšek

. V fokusu je bila njena prva samostojna knjiga,

Mile v disko

(Forum, 2018). Ob pogovoru, ki ga je vodila

Pia Nikolič

, si je bilo moč ogledati tudi razstavo avtoričinih skic, stripov in likovnih del.

Najprej je beseda tekla o njenih začetkih. S stripom se je spoznala čisto po naključju, ko jo je na delavnico **Stripburgerja** povabil njen takratni fant, kasneje, ko je že živela v Lizboni, pa so jo povabili k sodelovanju na natečaju

Slovenski klasiki v stripu!, kar se

ji je zdelo precej zabavno, najprej je naredila Petra Klepca in potem še Mojco Pokrajculjo

(oziroma Mojco P). Za Ivana Cankarja na naslovnici pa je dobila kasneje tudi

Brumново nagrado

. V tistem času ni imela nikakršnih stripovskih referenc, pravzaprav stripov v otroštvu in mladosti (razen

Marjana Mančka

) sploh ni brala. Šele kasneje je ugotovila, da je pravzaprav že celo življenje risala strip, saj je vedno risala in pisala, a ker ni uporabljala kvadratkov, tega ni dojemala kot strip. Kvadratki se ji zdijo preveč omejujoči, če bi si jih narisala, ne bi vedela, kjer naj začne, sploh pa riše tako, da njene risbe potrebujejo prostor zase, treba jim je pustiti dihati in tak pristop ima tudi do bralca – bere lahko, kakor želi, še vedno pa ga po prostoru dovolj jasno vodi, sploh pa ni problematično, če kakšno risbo kdaj preskoči. Pomembno se ji zdi, da pomen čim bolj skompresira, trudi se povedati velik z malo elementi (na primer s piktogrami, puščicami, plusi, minusi, lupami). Njeni oblački so pogosto črni zaradi vizualnega efekta, rada pa tudi kontrastira z barvami, čeprav se ji zdi za njen strip najbolj naravno, da je črno-bel. Skic si ne dela, končni izdelek so v bistvu skice, ki jih prevleče s tušem, med samim risanjem tudi ne razmišlja o končni kompoziciji, s tem se ukvarja šele po skeniranju, piše pa na roko, saj se ji zdita beseda in slika skoraj eno in bi se ob tipkanju lastne pisave počutila preveč distancirano. Stripovski svet se ji je v resnici začel odpirati, ko je postala članica Stripburgerja in je začela brskati in se navduševati.

S svojimi stripi sodelovala pri številnih projektih, omenjenih je bilo kar nekaj. Za projekt **Poezija v stripu**

je naredila

Črne zidove

, ki so namesto reklam krasili avtobusne postaje. Narisala je tudi Šnite, gre za recepte v stripu, navdih pa je dobila v

Kuharici uharici

Svetlane Makarovič

, ki jo je oboževala v otroštvu, v zadnjem času se poigrava z idejo, da bi izdala kuharsko knjigo v stripu, ker je strip super medij za recepte. Sodelovala je tudi z založbo

VigeVageKnjige

, povabila jo je

Anja Golob

, za katero je narisala dve naslovnici. Nekaj časa je delovala kot vizualka, a je postalo delo preveč tehnično, kar ni zanjo, zato je izstopila. Zelo rada dela tudi po literarni predlogi, takšna je na primer

Leteča lisica

, ki je priredba rezijanske zgodbe. Zanj se je odločila, ker jo lisice že sicer navdušujejo in ker se ji je zdela zgodba dovolj odštekana. Pri

Pojočem gradu

je sodelovala z več avtorji, imeli pa so tudi predstavo, kjer je bila scenografija narejena iz inštrumentov, ona pa je sproti risala strip, ki je bil v dialogu z igralcem. Dobila je tudi

študentsko Prešernovo nagrado

za

Zapiske in zariske z Azorskih otokov

, ki so izšli v Lizboni. Njena dela lahko najdemo tudi v številnih stripovskih antologijah. Ena takih so

Podmazzane zgodbe

po literarnih predlogam Mihe Mazzinija, prispevala je strip Prekleta zdravila, zelo sta jo nagovorila črn humor in jedkost. Pri antologiji

Greetings from Cartoonia

pa je šlo za izmenjavo avtorjev, kjer je vsak dobil seznam treh predmetov neke dežele in si izmislil zgodbo o njih, skupaj pa so sestavili novo državo Cartoonijo. Povedala je tudi, da je strip

Živalska farma

, ki je doživel tudi razstavo v Cankarjevem domu, nastal po pogovoru z babico, živali pa je narisala s pomočjo šablone, ki jo je odkrila nekje med stvarmi iz otroštva.

Nazadnje je beseda tekla še o knjigi **Mile** □ **disko**, ki na prav poseben način spregovori o nosečnosti in materinstvu. Povedala je, da se ji zdi, da se o tem premalo govori, sploh glede na to, kako zelo vpliva na žensko na vseh ravneh. Risati ga je začela, ko je bila v 5. mesecu nosečnosti, nastanek je seveda povezan z znanim istoimenskim komadom, še bolj pa s tem, da

je najprej mislila, da je noseča z deklico, ki jo je poimenovala Mila, potem pa je ugotovila, da gre za Mileta, ki je bil sploh ponoči zelo nemiren, zato si je v glavi hitro narisala zgodnico o tem, kako razgraja v svojem disku. Črni humor in nenehno zafrkavanje, ki ju srečamo v knjigi, sta njen ščit pred strahom in dvomi, ki jih je bilo v tem obdobju veliko. Sledilo je še branje (skoraj) celega stripa.

Avtorica poročila: Veronika Šoster

Dogodek: 9. oktober 2018

{fshare id=3369}